ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 8
JANUAR 2017

LE ENO JE POTREBNO

Papež Frančišek: Hvala ti, o sveta mati Božjega sina Jezusa

Papež Frančišek je udeležence nedeljskega nagovora povabil k naslednji molitvi:

… Bog od Marije zahteva, ne samo da je mati njegovega edinorojenega Sina, ampak da sodeluje s Sinom in za Sina pri načrtu zveličanja, da bi se v njej in po njej, ponižni služabnici, izpolnila velika dejanja Božjega usmiljenja.

In ko kot pastirji zremo v podobo Deteta v naročju svoje matere, čutimo v svojem srcu naraščajoč občutek neizmerne hvaležnosti do Nje, ki je dala na svet Zveličarja. Zato ji na prvi dan novega leta recimo:

Hvala, o sveta mati Božjega sina Jezusa!
Sveta mati, hvala za tvojo ponižnost, ki je pritegnila pozornost Boga;
hvala za vero, s katero si sprejela njegovo Besedo;
hvala za pogum, s katerim si rekla: 'Tukaj sem',
pozabljajoč nase, očarana s sveto ljubeznijo,
vsa eno z njegovim upanjem.
Hvala, o sveta mati Božjega sina Jezusa!
Prosi za nas, romarje skozi čas,
pomagaj nam hoditi po poti miru.
Amen.

Več na:
http://sl.radiovaticana.va/news/2017/01/01/papež_frančišek_hvala,_o_sveta_mati_božjega_sina_jezusa!/1282955

Papež Frančišek o radosti ljubezni

Ljubezen ni samo občutje, ampak je nekaj več.
Ljubezen se mora uveljaviti bolj v dejanjih kot pa v besedah.
To, kar nas dela velike, je ljubezen, ki razume šibkega, zanj skrbi in ga podpira.
Da bi druge lahko iz srca razumeli, jim oprostili in jim služili, je neizogibno premagati ošabnost in gojiti ponižnost.
Kolikor srečnejša in globlja je ljubezen, toliko več spoštovanja svobode in sposobnosti za čakanje zahteva, da drugi odpre vrata svojega srca.
Kdor ljubi, je sposoben reči spodbudne besede, ki vračajo moč, krepijo, tolažijo in spodbujajo.
Da bi se pripravili na resnično srečanje z drugim, moramo nanj gledati z ljubeznivim pogledom.
Ljubezni je bolj lastno, da hoče ljubiti, kako da bi bila ljubljena.
Stori samo majhno dejanje, nekaj malega in spet bo v družini sloga.
Ljubezen deluje tako, da eden čaka na drugega in to dela s potrpežljivostjo, ki je lastna rokodelcu in smo jo podedovali od Boga.
Ljubezen potrebuje čas, ki je na voljo, podarjen čas, ki druge stvari, postavi na drugo mesto.
Ljubezen v sebi nosi zmožnost posebnega zaznavanja, kar ji omogoča, da sliši tisto, kar nima glasu, in vidi, kar je nevidno.
Resnična ljubezen je vedno nezaslužena in brezpogojna in brez zahteve po povračilu.
Meditacija Papeža Frančiška o radosti ljubezni (papež Frančišek, Anoris laetitia).

Timotej in Tit

God: 26. januar

Dan po prazniku spreobrnitve apostola Pavla, največjega misijonarja vseh časov, se spominjamo njegovih dveh najljubših učencev: Timoteja in Tita. Prvega Pavel omenja v domala vseh svojih štirinajstih pismih in o njem pravi, da mu je "pomagal pri evangeliju kakor sin očetu"; Tita pa pohvali, da mu je "v skupni veri pravi sin". Tema dvema je naslovil svoja tri pastoralna pisma: Timoteju dve, Titu eno. Iz vseh je čutiti, kakšna apostolska vnema je te tri može povezovala.

Timotej je bil rojen v Listri v Mali Aziji, nekako tisti čas, ko je Jezus v Palestini nastopil svoje javno delovanje. Njegov oče je bil pogan (Grk), mati Evnika pa Judinja. Materi Evniki in stari materi Loidi daje sveti Pavel pohvalno spričevalo, da sta bili obe polni žive vere in da sta Timoteja od otroških let učili spoznavati Sveto pismo. Verna Judinja, ki je sklenila mešan zakon s poganskim možem, je sina vzgajala v svoji veri, le obrezati ga ni dala po Mojzesovi postavi osmi dan po rojstvu.

Apostol Pavel je najbrž že na svojem prvem misijonskem potovanju spreobrnil v krščanstvo Timoteja, njegovo mater in staro mater. Kot sin judovske matere in poganskega očeta je Timotej pred postavo veljal za Juda in bi moral biti obrezan in za to je poskrbel Pavel, ko je na drugem misijonskem potovanju prišel v Listro. To je storil zaradi Judov, ki so bili v teh krajih. Vzel ga je s seboj na misijonsko pot po Mali Aziji in od tam v Makedonijo. Ko je bil Pavel jetnik v Rimu, se mu je pridružil tudi Timotej, ker ga Pavel omenja v svojih pismih, poslanih v tem času iz Rima. Ko je apostol Pavel čutil, da se bliža čas razveze, je svojega učenca Timoteja postavil za nadpastirja v Efezu. Njemu je pisal svoje poslednje pismo. Timotej je modro vodil škofijo v Efezu vse do smrti. Časte ga kot zavetnika pri boleznih želodca po besedah, ki mu jih je namenil učitelj Pavel v svojem prvem pismu, naslovljenem nanj, da naj »zaradi želodca in svojih pogostnih slabosti« ne pije samo vode,

temveč tudi malo vina. Ime Timotej je na Slovenskem zelo redko; isto velja tudi za skrajšano obliko Tim. Tit je bil sin poganskih staršev, bržkone doma iz Antiohije, in Pavel ga je sam krstil. Ko je z Barnabom in drugimi sodelavci odšel na apostolski zbor v Jeruzalem (jeseni leta 48), je vzel s seboj tudi Tita. Njegova navzočnost je vsaj posredno pripomogla, da sta apostola Jakob in Peter podprla Pavlov predlog, da se pri oznanjevanju evangelija poganom ne nalaga zahtev judovske postave. Tit je bil stalno ob svojem duhovnem očetu apostolu Pavlu. Spremljal ga je tudi na nekaterih njegovih misijonskih potovanjih. Pavel mu je zaupal nekatere pomembne naloge, ko je šlo za mirovno poslanstvo v nekaterih cerkvenih občinah, kjer so izbruhnili prepiri. Nazadnje ga je Pavel postavil za misijonarja in škofa na otoku Kreti, ki je bila tedaj kot velik otok na jugu Egejskega morja važno in bogato središče ter žarišče omike. Za škofa na Kreti je Pavel Tita postavil leta 63. Na potovanju proti zahodu je zanj sestavil pismo, v katerem mu razlaga, zakaj ga je pustil na Kreti. Iz tega kratkega pisma je najbolj znan tisti odlomek, ki se bere kot drugo berilo pri polnočnici: »Razodela se je božja milost, ki prinaša odrešenje vsem ljudem ...« Tit je ostal na Kreti vzoren pastir vse do visoke starosti, kakor poroča zgodovinar Evzebij.

Pripravila Marica

HIPOKRATOV KOTIČEK

Sladki pelin

Pelin raste po naših vrtovih na slabem rastišču. Vemo, da vsebuje tujon, ki se topi v alkoholu, zato ga ne bi smeli dati v »jegermajster«.
Lahko pa skuhamo čaj in damo čaj v alkohol, saj se tujon v vodi ne izloči.
Vemo, da je tudi pelinkovec zelo nezdrava pijača.
Zadnji dve leti pa zeliščarji v Logatcu poznamo sladki pelin. Tudi v Sloveniji se ga goji le nekaj let. Ta pelin ne vsebuje tujona, ima pa zelo veliko zdravilnih učinkovin.
Letos sem na svojem vrtu spomladi posadila tri sadike sladkega pelina. Odlično je uspel, rastlina je zrasla do višine 1,2 metra in samo eno rastlino sem porabila za čaj, saj ga je dovolj za nekaj družin. Na sliki je mlada rastlinica, morda je malo podobna ambroziji.

Sladki pelin zaradi učinkovine artemisinin blagodejno vpliva pri

- malariji, mrzlici,
- uničuje širok spekter parazitov,
- znižuje zvišano telesno temperaturo,
- pomaga pri prehladu, gripi, virusih, herpesu v glivicah.

V kombinaciji s kapsulami železa in C vitaminom uničuje rakave celice. In prav zaradi slednjega je tako zelo popularen, saj se vsi najbolj bojimo raka.

Kako uživamo sladki pelin?

Najbolj enostavna za uživanje je tinktura, ki jo naredimo tako kot vse tinkture.

Čaj naredimo iz posušene rastline, sladki pelin posušimo, tik preden začne cveteti.

Posušeno zelišče lahko namočimo za 8 ur v vodo pri sobni temperaturi. Lahko pa naredimo poparek, počakamo 3 minute in pijemo. Moram pa priznati, da se mi čaj ne zdi dober, a če bi bilo treba, bi ga spila.

Naredimo lahko tudi macerat, lahko skuhamo mazilo, tako kot ognjičevo. Odlično menda pozdravi glivice, samo vztrajati je treba – tako kot pri vsaki zdravilni rastlini. Vse pri zdravilnih rastlinah deluje na dolgi rok – a deluje.

Metka R.

LITERARNI KOTIČEK

Moja stara mama

Veliko premišljujem o njej v tem času, ko njeno telo neslišno veni in se počasi odmika v večnost …

Premišljujem o vseh lepih trenutkih, ki smo jih preživeli skupaj, in o vseh njenih naukih, ki so se vtisnili v moje, še otroško srce, in v njem kar ostali. Zame je bila vedno popolna, odsev vsega dobrega. Najbrž sem imela kot otrok idealizirano podobo o njej, a tako sem jo pač doživljala.

Najbolj so mi v spominu ostali počitniški večeri, ko smo se skupaj stisnili v njeni veliki postelji in nam je pripovedovala pravljice in zgodbe. Take, da nam je zastajal dih, pa tudi poučne, o dobrih in »naukretnih« ljudeh, kot je dejala sama. Nihče mi ni pripovedoval tako lepih zgodb kot ona

… In njena postelja je bila vedno polna otrok, njenih vnukov … Zdaj vem zakaj!
Tako lepi so bili trenutki, ko smo skupaj z njo šli pobirat sveža jajca po gnezdih, nakosit travo za pujse in nakrmit zajce. V nedogled smo božali živali in jih opazovali. Takrat ni več molzla krav, ampak je skrbela za manjše živali na kmetiji. Vedno je tudi stala pri pomivalnem koritu in pomivala lonce ali zlagala perilo in iskala nogavice, ki nikakor niso našle svojega para. Pri devetih ljudeh v hiši ji dela res ni zmanjkalo … In njena goveja juha z domačimi »nudeljčki« je bila vedno najboljša. Še danes je za kuharice kompliment, če rečemo, da je juha taka, kot jo je včasih skuhala mama.
Naučila me je pomembnih modrosti, ki jih, iz izkušenj, poznajo le stare mame. Naučila me je, da če želim biti zdrava, moram zajtrkovati kot kralj, kositi kot meščan in večerjati kot berač. Naučila me je, da je pametno hoditi s kurami spat in vstajati s petelinom. Povedala mi je, da je bilo med vojno hudo, a da si našel dobre in slabe ljudi na obeh straneh. Naučila me je, da se vse v življenju vrne in da se nobeno dobro delo ne izgubi. Pripovedovala mi je namreč zgodbo še iz vojnih časov, ko je bila še mlada žena in je bil njen mož zaprt v taborišču Auschwitz. Skozi njeno vas so peljali kolono lačnih, prezeblih ujetih vojakov. Mladi fantje so se ji zasmilili in skrivaj je enemu od njih pod suknjo stisnila štruco kruha. Če bi jo videli, bi jo gotovo ustrelili … Ko se je njen mož vrnil iz taborišča, ji je pripovedoval, kako mu je neka žena čez žično ograjo dala cel hleb kuha, da so se najedli. Ugotovila sta, da se je to zgodilo prav v tistem tednu, ko je ona dala kruh mlademu ujetniku … To je le ena izmed mnogih zgodb, ki jo je pripovedovala in nas tako vzgajala. Vedno znova nam je ponavljala, še posebej, če smo se otroci sprli: »Le pr'jatli bod'te in radi se imejte!«
Enkrat sva se pogovarjali o molitvi. Rekla je: »Veš, ko sem bila mlada, sem imela toliko dela. Pa sem takrat mislila, da bom imela več časa za molitev, ko bom stara. Ampak veš, ko je človek star, pa glava več ne dovoli in ni prava, da bi molil. Zato, če moreš, moli že zdaj, ko še lahko …«
Ko sem se poročila, ni prišla na poroko, ker se je vedno težko vozila. Toda ko smo se peljali mimo njihove domačije, je stala na pragu in mahala … Prepričana sem, da me je na tiho blagoslavljala. Dokler je zmogla, je vedno, ko smo se odpravljali od njih domov, prihajala na hišni prag in mahala, dokler nismo izginili za ovinkom …

Enkrat mi je omenila, kako zelo si želi še enkrat na Svete Višarje. Želela sem ji izpolniti to željo, a me je skrbelo kako, ker je med vožnjo vedno zelo bruhala. Kljub temu smo vsi skupaj zbrali pogum, vzela je tableto proti slabosti in smo se odpeljali na romanje. Ona in midva z možem. Tako srečna je bila tisti dan, kot bi za trenutek ujela svoje mladostne spomine … To je bilo naše edino skupno romanje in če se ne motim, tudi njeno zadnje. Še danes mi je lepo pri srcu, ko se spomnim nanj.

In potem sva z možem posvojila prvega sina. Kako je bila vesela! Saj je bila cela »žlahta« vesela, a zdelo se mi je, da me edino ona more zares razumeti, saj je tudi ona bila mamica punčki v rejništvu in zanjo je vedno bila kot prava hčerka. In še danes se vsi počutimo, kot bi bili krvni sorodniki. »Jaz vem, da ga imaš tako rada, kot če bi ga sama rodila,« je rekla. Ko smo imeli krst za otroka, sem ji nesla prtiček – belo oblačilo, da je naštikala njuno ime in datum krsta. Njeni prsti so bili že okorni, tako da ni ravno umetniško delo, je pa za spomine in dušo. Koliko ljudi pa ima priložnost, da mu na belo krstno oblačilo naštika ime prababica? In ta spomin jima bo za vedno ostal …

Pred leti je zbolela za pljučnico in je bila kar slaba. Stala sem ob njeni postelji in mi je bilo lepo, ko so k njej v posteljo prihajali zdaj že njeni pravnuki … Malo so se stisnili, jo pobožali in se šli naprej igrat. Pomislila sem, kakšno srečo ima! Če bi bila v kakšni bolnišnici, se nihče ne bi mogel stisniti k njej v postelji …

Ker sem medicinska sestra, mi je vedno zaupala svoje zdravstvene težave, ki jih res ni bilo veliko. Celo spomin ji je dobro služil do pred nekaj let. Potem je počasi pozabila kakšne stvari ali kaj pomešala … Enkrat sem jo vprašala, če ji je kaj nelagodno, ker pozablja. Rekla je: »Veš, včasih pa res! Nekaj pripovedujem in opazim, da me čudno gledajo in potem vem, da nekaj ni v redu …« Na trenutke je povsem bistra, potem pa kot bi stopila v drug svet in je vse zmedeno …

Včasih mi reče, da je zdaj pa res že stara in da bo treba umreti, pa vendar bi še rada videla, kako se bo poročil ta vnuk ali kako bo s kakšnim pravnukom … in se pogovarjava o smrti in o njenih strahovih. »Ja, res sem že mnogo doživela!« pravi in se spomni vseh izgub v

življenju. »Kdaj se počutim tako samo … Vsi so že pomrli …« reče. Starši, mož, dva otroka, bratje, sestre, svaki in svakinje, celo sosedje in vaščani, s katerimi je delila življenje … In zavem se, da je star človek res zelo preizkušan z izgubami. Na tiho zaslutim, da izgube čakajo tudi mene in da je starost polna modrosti, a prav tako težka. A že v naslednjem trenutku se na široko zasmeje in pravi: »Ah, pa je v življenju bilo kljub temu več lepega kot hudega …«

Pred meseci je padla in se polomila. Ni želela v bolnico, ne zdravnika … A kaj lahko narediš, ko je imela hude bolečine? Zdravnica jo je poslala na slikanje v Šempeter. Ko mi je teta to sporočila in povedala, da ni šel nihče z njo, sem čutila, da moram k njej. Hvaležna sem, da me je glavna sestra razumela in mi dala dovoljenje, da grem iz službe. Še danes ne vem, kako sem našla šempetersko bolnico, a našla sem jo. Na hodniku urgence sem našla tudi mamo, ležečo na postelji. Ni me spoznala, čutila pa sem, da so jo pomirile moje besede, ko sem jo poklicala »mama« in ji stisnila roko. Ko so jo odpeljali na slikanje, sem v čakalnici premišljevala, kaj če je zlomljen kolk in bodo predlagali operacijo … Do sedaj je še hodila, a kaj bo sedaj? Če je ne operirajo, ne bo več hodila, če jo operirajo, ali bo to za njeno skoraj sto let staro telo sploh kaj dobrega? Sprememba okolja in anestezija še poslabšajo demenco … Nisem bila več pametna, kaj odgovoriti zdravnikom, če me vprašajo, in počutila sem se tako nemočno … Pokličejo me v ambulanto in zdravnik pove, da je zlomljena ena kost, a ne kolk. Da ni za operacijo (se mi je kar oddahnilo), le na opazovanju bi jo morda zadržali za dva dneva … V tem me je mama prijela za roko, njene proseče oči so se zazrle vame in v upanju na razumevanje, je rekla: »Domov bi šla rada …« V trenutku mi je bilo povsem jasno, da je ne bom pustila v bolnici. Zdravnik se je strinjal, da je bolje, da gre domov, če ima koga, ki bo skrbel zanjo. Sem kar vesela in zelo hvaležna teti, ki skrbi zanjo. Vsakodnevna skrb za bolnega starostnika v domačem okolju ni lahka naloga.

Tako je obležala. Kadar morem, grem k njej. Ob sobotah jo grem oprhat, pa me ni preveč vesela. To ji predstavlja velik napor in tudi

občutke nelagodja, ko jo razgalim, tako da skušam to čim hitreje opraviti. Včasih grem kar tako, da užijeva skupne trenutke. Včasih me spozna in se pogovarjava o časih, ki so minili, drugič me ne pozna in sodelujem v njeni trenutni zgodbi, ki jo doživlja … Vzamem glavnik in ji češem lase … To je imela vedno rada. In lepo nama je skupaj!
Sedaj je prenehala jesti. »Kar ne gre dol,« pravi. Samo voda in kozarec vina še, kakšna žlica juhe, ki se včasih zaleti … Moč ji peša in obraz ji je upadel. Ne vemo, koliko časa ji bo še podarjeno, in zavedam se, da je vsakokrat lahko zadnjič, ko sem z njo. Vsakokrat se stisnem k njej kot takrat, ko sem bila majhna punčka, in znova mi je lepo. Ona pa mi reče: »O ti moje dekle!« ko me objame. Čutim, da je med nama samo ljubezen … in sem hvaležna za vse trenutke, ki so nama dani, in za vse, kar me je naučila o življenju.

Tadeja Gnezda

TAKE ŠOLSKE – 4. del

IV. **IZPIT IZ PEDAGOGIKE**

Ker sva s kolegico na Črnem Vrhu nad Idrijo študirali na Pedagoški akademiji (PA) izredno, sva se morali sami pozanimati, kdaj je kakšen izpit. Tako je kolegica izvedela za izpitni rok iz pedagogike. Prijavili sva se in na izpitni dan šli v Ljubljano. Izpit smo delali pri profesorju dr. Leonu Žlebniku. Pisni izpit smo imeli na stari univerzi, ker nas je hkrati delalo okrog sto. Ko je profesor prišel, je najprej prebral, katere prijavnice ima. Naju ni poklical. Rekel je še, če jo ima kdo s seboj, naj jo odda. Vstala sem in povedala, da sva tudi midve poslali prijavnico. »Prav,« je rekel. Bomo na koncu pisnega izpita šli pogledat na PA.

In res smo šli. Celo pot se je prijazno pogovarjal. A prijavnic na PA ni bilo. Rekel je samo, da naj ju napiševa.

Potem sva morali priti v Ljubljano čez nekaj dni, da se zmenimo za ustni izpit. Meni je rekel, naj bom drugi dan na PA ob sedmih zjutraj. Rekla sem, da tako zgodaj nimam avtobusa. Rekel je, da njemu to ni mar. Pozanimala sem se, če ima delavski avtobus, ki je odpeljal iz Črnega Vrha v Idrijo ob petih, zvezo z delavskim avtobusom iz Godoviča za Logatec. Imel jo je. V Logatcu pa sem se presedla na avtobus za Ljubljano.

Na izpitu sem bila prva na vrsti. Ko me je profesor dr. Žlebnik poklical, sem šla za njim v učilnico. Takoj za vrati je bil stol. Dr. Žlebnik pa je sedel čisto na drugem koncu učilnice. Rekel je, naj sedem. Prijela sem stol, da bi sedla malo bližje. Zavpil je: »Kar tam ostanite!« Potem je bil nekaj časa tiho, nato pa je rekel: »Povedali mi boste nekaj o francoskih materialistih.« Vsa kri mi je butnila v glavo, kajti za to poglavje je rekel na predavanju, naj ga prečrtamo, da tega ne bo izpraševal. Prebrala pa sem ga vseeno. Rekla sem: »Predstavnik je Diderot.« »Kaj, kaj?« je rekel. In nisem ponovila. Potem sem povedala še dva druga predstavnika in povedala še par stvari v zvezi s tem. Na koncu je rekel: »Kaj pa Diderot?« Rekla sem, da sem ga omenila že v začetku. »Potem se pa še enkrat pove, če si prepričan,« je rekel. Dal mi je šestico, potem pa je prišel k meni, me objel čez ramena, se nasmehnil in še jaz sem se nasmehnila. In tako sva šla ven oba vesela. Ko je šel nazaj v učilnico, je študentka, ki je bila za menoj, rekla, če sem dobila deset. Povedala sem ji za šestico. Vprašala me je, kaj sem bila vprašana. Še predno sem odgovorila, je dr. Žlebnik odprl vrata in dejal: »Če takoj ne greste, lahko oceno takoj popravim.« Takoj sem odšla.

Koklja in piščanec

Z učenci 4. razreda smo opravljali razne naloge za tekmovanje Pionirskega lista. Naloge smo opravljali po pouku. Nekega dne smo se odpravljali na čistilno akcijo na smučišče v kraju. Postavili smo se v kolono po dva in dva in se veselo pogovarjali. Ko smo odšli, je učenka Lilijana rekla: »Tovarišica, saj smo tako kot koklja in piščanci ali kot otroci in mama. Veselo smo se nasmejali. Mama pa so mi rekli učenci večkrat, še posebno, ko sem učila 1. razred.

Kako smo »osrali« šolo

Bilo je pred novim letom. Učiteljice: Milena, Katica in jaz ter učitelj Emil smo na šoli celo popoldne do osmih zvečer risali in barvali Sneguljčico in sedem palčkov, da bi z njimi okrasili dvorano za novo leto. Ob osmih pa smo šli v gostilno Pri Metki na večerjo. Zadržali smo se dolgo in klepetali. Bil je sveti večer. Ko je zvonilo k polnočnici, smo šli od

Metke in pogovarjati smo se začeli, če si upamo k polnočnici. Katica je rekla Emilu: »Ti si že ne upaš, ker si komunist. Nič ni rekel, samo zavil je naravnost v cerkev, me pa za njim. Cerkev je bila nabito polna. Katica se je smejala, da se bolj ni mogla.
Ko smo drugi dan prišli v zbornico, je en učitelj rekel: »Osrali ste šolo.« Katica mu je rekla: »Koliko jo šele ti, ki pošiljaš svoje otroke k verouku!« Vsak od nas pa je moral sam iti na zagovor k sekretarju partije. Meni je med drugim rekel, da sem bila kandidatka za sprejem v partijo. Rekla sem: »Ko bom spet kandidatka, povej in šla bom spet k maši.«

Konec

Karolina Medvešček

SPOMINSKE DROBTINICE

ČAKAM, DA DVIGNEŠ MOJE SRCE

Čakam tvoje besede, da mi dvigneš srce,
da ne čutim več svoje samote.
Čakam tvoj klic,
tople poglede,
sporočilo, da nisem prezrta.
Čakam, da potolažiš moje potrto srce,
da si dam dovoljenje,
da v varnem naročju izjočem solze, ki peklijo oči,
da izpovem gnev, ki dušeče leži v prsih,
in izločim kepo žolča, ki se zbira v bolečino.
Čakam, da me objameš in daš vedeti, da sem prepoznana
v tvoji ljubeči bližini.
Dovolj sem se naprezala!
Poskrbi zame in me pospremi na sprehod po sončnih travnikih.
Sedi z menoj v travo,
da skupaj opazujeva oblake …
in ko boš dvignil moje srce,
bom spet močna
in tako ne pozabim,
da je nekoč v meni domoval smeh.

Tadeja

BOSA V JUTRU

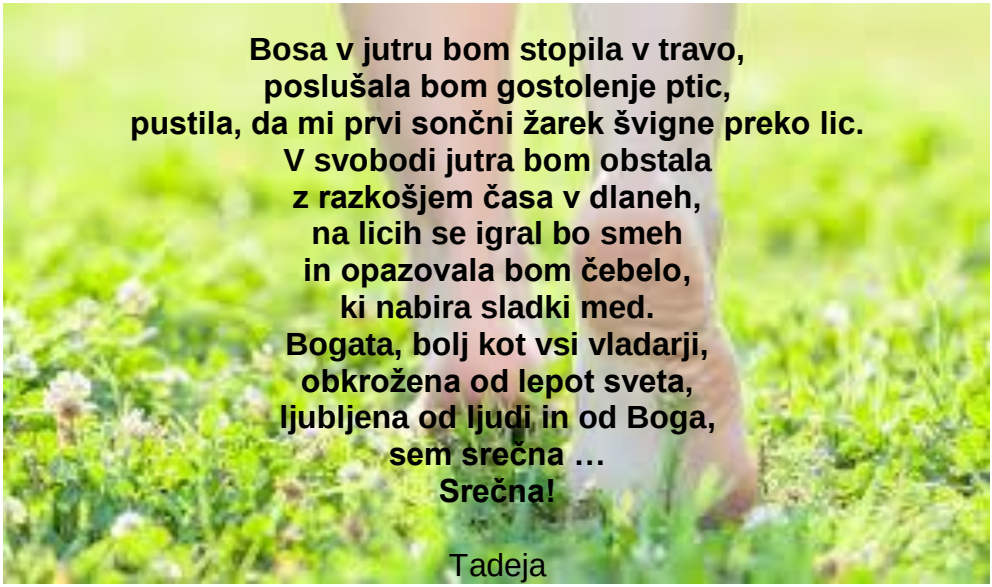

TAKE LUŠTNE

Umazana posoda pove, da sem nahranila svojo družino;
polni koš za smeti pove, da sem pospravila naš nered;
popackana tla povedo, da sem otrokom pustila, da se igrajo;
polna košara umazanega perila pove, da je moja družina v čistih oblačilih;
mokra kopalnica pove, da smo se tudi skopali.

In naslednjič, ko prideš k meni domov in vidiš vse to, razmisli, preden me sodiš.
Če si prišel/prišla z namenom, da vidiš NAS – vstopi :-),
če pa želiš videti čisto hišo, se, prosim, najavi!

Tadeja

Nekega dne me sin Martin nekaj zelo vztrajno prosi in moleduje: »Mami, tudi pokleknem pred tebe, samo če lahko …« Odgovorim mu: »Veš, pred mano ti ni treba nič klečati. Pred nikomer ti ni potrebno klečati pa tudi drugim ni treba, da klečijo pred tabo. Kleči se samo pred Bogom.«

V počitniških dneh bere pravljico o Pepelki. In bere:« Kraljevič je pokleknil pred Pepelko in jo vprašal, če se bo poročila z njim …«
Martin se zazre vame in resno vpraša:« Zakaj je pa pokleknil, če si ti rekla, da se kleči samo pred Bogom?« No, ostala sem brez pametnega odgovora. (Če si bo sine zapomnil vse moje besede, najbrž ne bo na kolenih prosil dekleta, če se poroči z njim … Včasih bi bilo dobro, da bi kaj pozabil, da ne bom česa kriva.)
In bere dalje: »Podaril ji je lep prstan z DINAMITOM.« (namesto z DIAMANTOM)

Nakupujemo šolske potrebščine za novo šolsko leto in Matej bere svoj seznam: »Rabim še en velik črtast zvezek za NEUMNOSTNA besedila.« (namesto za NEUMETNOSTNA) Vsi smo se precej nasmejali, upam pa, da bo neumnostnih besedil v šolskem letu čim manj …

Tadeja

V naši župniji bo potekal že tradicionalni

MINI SVETOPISEMSKI MARATON.

Prav zaradi hladnih večerov, je zunaj težko teči, lahko pa PRAV VSAK teče skozi svete odlomke Svetega pisma. In ta tek bo prinesel obilo blagoslova!

Zato vabljeni prav vsi, da se prijavite kot "tekači" in na ambonu v cerkvi oznanjate blagovest:
od ponedeljka do sobote (razen četrtka), 23. - 28. januarja,
(pred in po sveti maši - začetek ob 17h, zaključek ob 20h).

Na seznam se lahko vpišete zadaj pri izhodu iz cerkve ali preko spletne strani.

HVALA ZA VAŠE NAVDUŠENJE IN VZTRAJNOST!

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v fizioterapiji VI. nadstropje;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- SOBOTA ob 10. uri: druženje s skupino Nazaret;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- SREDA, 18. 1. 2017, ob 10. uri: obisk otrok
- ČETRTEK, 19. 1. 2017, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- ČETRTEK, 19. 1. 2017, ob 19.30: predavanje v Jožefovi dvorani: Kako reči "NE" brez občutka krivde, gost večera bo mag. Zmago Godina;
- SREDA, 25. 1. 2017, ob 9.30: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 26. 1. 2017, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

STO LET FATIME

Približuje se stoletnica fatimskih prikazovanj (1917 – 2017). V pripravi na ta pomemben jubilej so slovenski škofje prosili fatimsko svetišče za milostno podobo Marije Romarice, ki je obiskala Slovenijo lansko leto (od 13. maja do 13. oktobra 2016). V Evropi so se Slovenci med prvimi odzvali (takoj za Portugalci) na Marijino prošnjo. Leta 1942 je papež Pij XII. posvetil svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu in k temu dejanju povabil vse škofe sveta, da Marijinemu brezmadežnemu Srcu posvetijo svoje krajevne Cerkve. Slovenski škof dr. Rožman je še isto leto obvestil svoje vernike, da se bo začela temeljita priprava na posvetitev, in duhovnikom naročil, naj se po vseh župnijah obhaja pobožnost petih prvih sobot na fatimski način od januarja do maja 1943. To je bilo prvo vseslovensko obhajanje prvih sobot.

Tudi v naši župniji se bomo vsako prvo soboto v mesecu priporočili fatimski Mariji in z njo prosili odpuščanja za tiste, ki ne verujejo, ne molijo, ne upajo in Boga ne ljubijo. To je bistvo fatimskega sporočila.

RAZVEDRILO

Spodnje račune izračunaj, črko ob dobljeni številki vpiši spodaj nad številko v oblačku. Katero besedo dobiš?

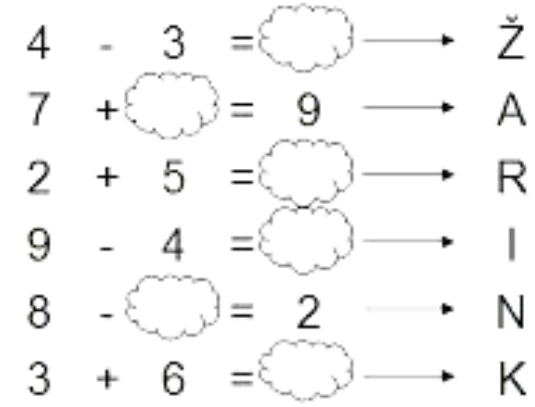

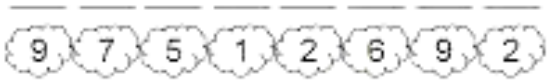

SMEJALNICA

Dekle s fotoaparatom v roki stoji pred opičjo kletko v živalskem vrtu. Mimo pride mladenič in dekle ga ogovori: »Oprosti.« »Zakaj pa?« se začudi fant. »Za skupno fotografijo,« odvrne dekle.

»Odkod pa ta modrica na tvojem čelu?« Jaka vpraša Mateja. »Žena me je z valarjem po glavi, ker sem se pozno vrnil iz gostilne!« odgovori Matej. »Ali si možak ali ne? Pokaži ji končno svoje zobe!«
Ko se naslednjič srečata, ga Jaka vpraša: »Si ji končno pokazal zobe?« »Sem,« odvrne Matej. »In?« je radoveden Jaka. Matej: »Saj vidiš, nimam jih več!«

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.